

חסידים - ר' אברהם פריז

הרב אברהם פריז היה מחלוצי הפצת מעיינות החסידות בארצות הברית, בא כוח המרכז לענייני חינוך ומבקר מוסדות חב"ד בארץ הקודש. וחסיד המקושר בלב ונפש לרבתינו נשיאינו. נולד בפורים שנת תרמ"ט, בבבורויסק שברוסיה הלבנה.

היתה לו השתקקות גדולה ללמוד תורה, לכן כאשר עוד לא מלאו לו 13 שנים, נסע לבדו לליובאוויטש, והחל ללמוד בחדר, כשבגר עלה ללמוד בישיבה, שם היה מ'התמימים החשובים'. ר' אברהם עודד את החסידים בארץ, להתקשר בלב ונפש לרבי נשיא דורנו. בשנים שלאחר קבלת הנשיאות, הוא הצטיין בהתקשרותו העצומה לרבתינו נשיאינו והשפיע על החסידים בארץ ישראל להתקשר אף הם.

גם כשהנטיעה לרבי היתה נדירה וקשה ויקרה עודד ר' אברהם את החסידים ליסוע לרבי והטיף על ההתקשרות לרבי, הוא הסביר כי החיים תלויים בהתראות עם הרבי

ולאחר שיבה מחצרות קודשינו בהתועדות חסידית תבע ר' אברהם מהנוכחים "יש למסור את המחשבה, הדיבור והמעשה לרבי. עלינו להתבונן ברבי, לשוח אודותיו ולפעול למענו בלבד..

ההתכתבויות בין הרבי לר' אברהם פריז נדירות ומיוחדות במינם ומשקפות את ההתקשרות האמיתית של ר' אברהם לרבי. ש לברך 'הגומל' על ההיותו בחיים למרות ההתנתקות הפיזית מנשיא הדור.

פתגם חסידי:

"גודל התשוקה להתקשרות, יכול להשביע רק כאשר ילמוד מאמרי החסידות שאומר הרב וכותב, כי בראיית פנים בלבד לא זגי(די)-"-(היום יום ט' אד"ש)

חסידות - התקשרות לרבי.

בלוח היום יום לכ"ד סיון כותב הרבי: "השואל במה היא ההתקשרות שלו אלי, מאחר שאין אני מכירו פנים.. ההתקשרות האמיתית היא על ידי לימוד התורה, כשהוא לומד המאמרי חסידות שלי, קורא את השיחות ומתחבר עם ידידי אנ"ש ותלמידי התמימים יחיו בלימודם ובהתועדותם, ומקיים בקשתי באמירת תהילים ובשמירת זמני הלימודים - הנה בזה היא ההתקשרות".

מובן כי ההתקשרות תובעת מהחסיד מעשה בפועל **אך יחד עם זאת ידוע ענין ההתקשרות בהרגשה שבלב - אהבה לרבי**

בשיחת אחרון של פסח תשי"א אמר הרבי: "חסיד הוא כמו עז שממלאת את תפקידה לתת חלב ואינה יודעת שום דאגה למזונותיה, כיון שבעליה דואג לספק לה כל צרכיה. כך חסיד צריך למלא את התפקיד שדורש ממנו הרבי ובמילא ידאג הרבי לכל עניו".

אורות - סיפור חסידי.

פעם הבחין ר' אברהם בשקית המוטלת ע"י גזע עץ, הוא הרימה וגילה בתוכה כמות הגונה של מטבעות זהב. התענינותו אודותיה אצל העוברים ושבים העלתה חרס בלא אומר ודברים, ותוך התעלמות ממצבו הכלכלי הנורא, הפקיד את הסכום בחשבוננו של הרבי הריי"ץ בריגה, מאוחר יותר נודע לו כי תרומתו סייעה למימון שמחת הנישואין של כ"ק אדמו"ר נשיא דורינו.

חידה:

4000 6 100 300 100 400 5 5 | 1 10 5 | 5 7 2 | 5 50 5

חסידות - מח שליט על הלב

מסופר, כי באחת העיירות שבסביבת מקום מגוריו של מייסד חב"ד גר יהודי תלמיד-חכם גדול אשר מלבד ידיעותיו הרבות בתורה התפרסם במיוחד בשל מידותיו הטובות; הוא היה טוב-לב בצורה נדירה.

באחד הימים החליט להתעניין יותר על מהותה של החסידות ונסע אל רבי שניאור זלמן, מייסד חסידות חב"ד. כשנכנס אליו שאלו: איזה חידוש הביאה עמה החסידות? השיב לו מייסד חב"ד: ראה, מידות טובות קיימות לא רק אצל האדם. ישנם גם בעלי-חיים אשר אופיים הוא טוב מאוד; בעלי-חיים רחמניים, צנועים וכיוצא-בזה. מהו, אם כן, ההבדל בין בעלי-החיים לבין האדם?

ההבדל הוא, שאופיים הטוב של בעלי-החיים הוא דבר טבעי המתחייב מעצם מהותם, ואילו אצל האדם צריכה כל תכונה להיות נשלטת על-ידי המוח ולפעול בהתאם להנחיות השכל. תכונות טובות הנובעות מטבע האדם ושאינן מכוונות על-ידי שכלו – אין הן חשובות יותר מהתכונות הטבעיות הטובות של בעלי-חיים מסוימים. כשאותו יהודי שמע זאת, החל להתבונן בעצמו ולתדהמתו גילה, כי בעצם לא הגיע במידותיו הטובות למדריגה רמה יותר מזו של בעלי-החיים! מסקנה זו חדרה עמוק ללבו והוא התעלף. כשעוררו אותו מעלפנו החליט ללמוד את תורת חסידות חב"ד והפך לחסיד.

סיפור זה ממחיש לנו את אחד היסודות החשובים שחידשה לנו תורת החסידות: למוח ניתנה שליטה על הלב ועל רגשותיו ובאמצעות השכל אדם יכול להתגבר על רגשותיו. חב"ד (חכמה, בינה דעת) מלמדת אותנו, כי התבוננות במעלותיו של דבר מסוים והתעמקות בהן, עשויים לפתח רגשות אהבה וחיבה אליו; ולחילופין, התעמקות במגרעותיו של דבר אחר עשויה ליצור רגשות של דחייה וסלידה מפניו. כך שבאמצעות הפעלת המחשבה וההתבוננות יכול האדם להביא לידי כך, שגם רגשותיו יהיו טובים וחיוביים.

חסידים - ר' איצ'ה המתמיד

הרב החסיד ר' יצחק הורביץ הי"ד (ידוע בכינויו ר' איצ'ה מתמיד, תר"נ-תש"ב), שימש כשד"ר ונודע כעובד ה' מופלא, ונחשב לאחד מגדולי החסידים לאורך הדורות. נהרג בריגא במהלך השואה על קידוש ה'.

נולד לאביו הרה"ח ר' שלמה מנחם מענדל במושבה היהודית ברעגזנעוואטע (נהר טוב) שבפלך חרסון בערך בשנת תר"ם. כבר מילדותו היה ניכר בר' יצחק גדלותו. המלמד שלו שהיה יהודי למדן סיפר לימים שהיה רואה את הנער ממשיך לשבת וללמוד מדי לילה בשעה מאוחרת, גם כשהוא עצמו כבר היה מוכן ללכת לישון.

עוד בהיותו נער צעיר לימים, החליט לערוך תחרות עם אחד מחבריו מי יצליח להיות הראשון שיקבל תעודת 'סמיכה' לרבנות. שניהם ישבו ולמדו יומם ולילה, וחברו שלא היה בעל גוף בריא וחסון כמותו נפל למשכב מרוב יגיעה מתמדת בתורה עד שנפטר, אך הוא ר' יצחק המשיך ללמוד בהתמדה עצומה עד שקיבל תעודת 'סמיכה', והוא בן שבע עשרה שנה בלבד.

תקופת נעוריו נוסדה ישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש. חבריו של ר' איצ'ה שהתקבלו ל'תומכי תמימים', ניסו לשכנעו שייסע לישיבה. על העיירה ועל חסידות ליובאוויטש שמע ר' איצ'ה כבר לפני כן, אך הוא הסכים לנסוע אליה רק לאחר ששמע שנוסדה בה ישיבה. ואכן, הוא הגיע למקום והתקבל לישיבת 'תומכי תמימים'.

בתחילת לימודיו היה שקוע בלימוד ה'נגלה', ואפילו כשר' גרונום היה מתוועד עם הבחורים, היה ר' איצ'ה יושב בקצה השני של בית המדרש וממשיך בלימוד ה'נגלה'. לאחר כמה פעמים ששמע את דבריו 'נתפס' לדבריו והחל להשתתף בהתוועדיותיו.

המשך

יום ראשון ט"ו כסלו

פתגם חסידי

יסוד עיקרי בשיטת חב"ד הוא: אשר המוח שליט על הלב בתולדתו... (היום יום ט"ו כסליו)

מסופר כי "דרכו של ר' יצחק היתה אז להעמיד ספל מים ולשים את רגליו בספל המים, כדי שלא יירדם ויוכל להתמיד בלימודו עד שעה מאוחרת בלילה. חבריו, שהכירו בו שהוא מתנמנם וחששו למצב בריאותו היו מכבים את העשית המאירה לידו, כדי לאלץ אותו ללכת לישון".

ידוע כי דרכו של ר' איצ'ה מתמיד היתה "מוח שליט על הלב", הוא אינו נתן לליבו ורגשותיו לשלוט עליו.

אורות- סיפור חסידי.

מסופר על ר' איצ'ה מתמיד שהיה מתמיד בלימודו, אך כאשר הרגיש שהוא מתחיל להנות מהלימוד ונמשך בליבו היה עובר מיד ללימוד אחר כדי לא לתת מקום ללב ולרגשות לשלוט עלה לימודו ושכלו.

חידה

הסבירי כיצד מתקשר הציור לנושא הנלמד

חסידות- תפילה

חסידים- ר' הלל מפאריטש

רבי הלל הלוי מ'פאריטש' היה מגדולי חסידי משפיעי חב"ד לדורותיהם, היה חסיד של אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי והצמח צדק. נולד לאביו ר' מאיר מאליסאוו בשנת תקנ"ה. בעיירה חומץ, מילדותו שקד על לימוד התורה ונקרא "העילוי מחומץ".

רבי הלל היה חסיד טשרנוביל עד שיום אחד שמע חזרה על מאמר חסידות של אדמו"ר הזקן מרבי זלמן מזעזמער ונתפס קשות. מחשש לתגובת רבו, שאכן לימים הייתה קשה וחריפה, ברח משטרנוביל והיה עובר עיירה אחר עיירה בה אדמו"ר הזקן היה עובר בדרך נידודיו. אולם בכל עיירה אליה הגיע, אדמו"ר הזקן כבר הקדימו ויצא את העיר. ומשום כך מעולם לא פגשו פנים מול פנים. באחת הפעמים החליט רבי הלל להתחכם והגיע לעיירה מתוכננת טרם בואו של אדמו"ר הזקן, והתחבא תחת לשולחן שבו היה צפוי לדרוש בחסידות, תוך שבאמתחתו הכין שאלה חמורה שיבקש לתרץ במסכת ערכין. כאשר אדמו"ר הזקן נכנס, שמע אותו אומר בניגונו הקדוש "האברך שיש לו שאלה במסכת ערכין, שיעריך את עצמו תחילה, ורק אחר כך יבוא וישאל". כששמע זאת רבי הלל התעלף על מקומו תחת השולחן, וקם רק לאחר שאדמו"ר הזקן סיים את דרשתו העמוקה בחסידות ואף כבר יצא את העיר.

את אדמו"ר הזקן לא פגש ר' הלל אלא רק שמע את הד קולו, משכך זכה להתקשר רק עם אדמו"ר האמצעי ועם אדמו"ר הצמח-צדק, 3 שנים עבד על מנת להגיע לדרגה של "טוב באמת" ולאחר הכנה זו נסע לראשונה בחודש אלול תקע"א לליובאוויטש אל אדמו"ר האמצעי ונשאר בסמוך אליו.

משנת תקע"ח החל לנדוד בישובים קטנים על מנת לאסוף כספים לפדיון שבויים ולהחזקת אנשי הצבא היהודים (קנטוניסטים) במאכל כשר, בהתאם להוראת אדמו"ר האמצעי. במושבות אליהם היה מגיע בחבל חרסון, אמר בכל מקום חסידות אף לפני היהודים הפשוטים, זאת כיון שאף הנשמה מבינה

אחד מהיסודות העיקריים של חסידות חב"ד היא העבודה העצמית, תורת החסידות מחדשת לנו וקוראת לנו לשנות עצמינו על ידי מאמץ ויגיעה. עבודת החסיד אינה קלה, הוא נדרש להתייגע, לפעול בעצמו ולחולל שינויים. עבודת התפילה הינה אחד מהעבודות העיקריות של החסיד ועל כן חסיד המתייגע בשעת התפילה ומתפלל באריכות מתוך עבודת ה', מתכוון לתפילה ומתבונן נקרא 'עובד'.

'עובד' הוא חסיד המתכוון לתפילה (טובל במקווה), נותן צדקה קודם לתפילה ולומד חסידות ובשעת התפילה עצמה מתבונן בפירושי המילים של התפילה על פי החסידות. ידוע שחסידים נוהגים להתפלל שעות ארוכות בכדי להצליח ולהתפלל כראוי עד כמה שניתן. ישנם חסידים רבים שמנגנים ניגון חסידי במשך התפילה בכדי להיטיב את ההתבוננות במילים, ובכדי לפעול הזזה בלב.

בלקו"ש ח"א ע' 298 מדבר הרבי על עבודת התפילה ועונה לאלו שחולקים על עבודת התפילה של החסידים בזה הלשון: "והנה באומנות הרוקחות – כמה הוראות כלליות ישנן בעבודת האדם... בכניסה לפני החנות, נראה מחלקה שעלי' כתוב כי סמי מות בה וצריכה זהירות, ולכאורה, מה לסם מות במקום המיוחד לסמי רפואה וחיזוק, אלא שמבין יודע, שמה שהוא סם המות לבריא, בתנאים גיליים, בכמות רגילה – הנה לפעמים, זהו התרופה היחידה להציל את החולה, ובתנאים יוצאים מן הכלל, בכמות קטנה..."

ודוגמא בין אדם למקום, בדקות: יש מתאוננים על החסידים שמאריכים בלימוד החסידות קודם התפילה, בהתבוננות קודם התפילה, ובנתיים מאחרים זמן ק"ש ותפלה. וע"ז הוא המענה – לבריאים דבר המזיק הוא, אבל לחולי הנפש, אי אפשר באופן אחר, כי באם לאו, יתפלל רק בשפתיו ולא בלבו ותהי' תפלתו בטלה הוא פסולה (ראה רמב"ם הל' תפלה פ"ד הט"ו. שו"ע רבנו...) אלא שכמו במשל – צריך בכ"ז זהירות יתירה, שתהי' הכמות לא יותר מן המדה, ע"פ ציווי רופא מומחה וכו', כמובן..."

אורות - סיפור חסידי.

פעם החת הגיעו תלמידיו לשיעור והבחינו כי רבם, רבי הלל, שוכב וישן על מיטתו. אמרו התלמידים אחד לשני "שא, שא . הוא ישן. מיד רבי הלל קם ממיטתו ואמר "הוא ישן?! אתם חושבים שהגוף הוא בעל הבית שלי?! כשאני אומר לו לישון הוא ישן וכשאני אומר לו לקום הוא קם".

סיפור זה מבטא את עבודתו של ר' הלל על עצמו, 'עובד בכל'

פתגם חסידי

מתי הוא הזמן שמתראים עם הקב"ה? זהו בתפילה (ר' מענדל בשם ר' איצ'ה מתמיד)

חידה

ישנה אות שמפריעה ומבלבלת במשפט, גלי והשמיטי אותה, מהו המשפט המסתתר?

מפורסם לומר כי רבי אייזיק מהומיל היה בגדר "משכיל" ואילו חבירו רבי הלל מפארטיש היה בגדר "עובד". וביאר הרבי הריי"ץ, לא שחלילה זה היה עובד וזה היה משכיל ותו לא, אלא שזה התחלתו היתה בהשכלה אבל גם היה עובד, וזה התחיל מעבודה אבל גם היה משכיל, רבי אייזיק היה ידוע בקרב החסידים כ'משכיל', המתעלה בעבודת השכלת תורת החסידות, ואילו רבי הלל היה ידוע כ'עובד' גדול, שהיה עובד ה' בתפלה והשתפכות הנפש לעילא ולעילא, שאין לתאר כלל. ועליו אמר ה'צמח צדק' כי "צדיק במעשה כמו רבי הלל מפארטיש לא היה בעולם הזה שלוש מאות שנה".

ידוע הסיפור שה'צמח צדק' אמר לבנו מהר"ש שיש לו שניים וחצי חסידים. התפלא מהר"ש, מיהו אותו 'חצי חסיד'? ענה לו ה'צמח צדק': רבי הלל. וחסידים הסבירו זאת בכך שהחצי השני של רבי הלל היה 'רבי'...

עטבוטדטת הטשטם זטוטהטי תטפטיטלטה.

עלון לימוד ומשימות שבוע חסידות יום שלישי י"ז כסלו

4

חסידות- שמחה

עבדו את ה' בשמחה" נאמר בספר תהילים ופסוק זה הפך לאחת הסיסמאות העיקריות של החסידות כולה. כשהדברים נעשים מתוך שמחה – הם תמיד שלמים יותר ומוצלחים יותר, ואילו עשייה מתוך עצב ודכדוך מביאה לתוצאות עלובות.

תורת החסידות מלמדת, כי בעצם העובדה שניתנה לנו, לאנשים קטנים כמונו, הזכות לעבוד את הקב"ה – יש מקור לא-אכזב לשמחה עצומה. הנה, אדם קטן יכול לשרת את מלך מלכי המלכים, הבורא האין סופי, ולגרום לו נחת-רוח! איך אפשר, אם כן, שלא לשמוח כשאנו מקיימים מצווה או לומדים את תורתו של הבורא?.

נכון, תמיד יש עדיין מה לתקן ומה להוסיף. אך האם זה צריך לגרוע מהאושר הגדול שבעצם הזכות להיות יהודי ולמלא אחר ציווייו של הקב"ה? להפך, יש לשמוח על החיוב ובכוחה של שמחה זו לתקן את השלילי.

סיפור חסידי

- באחת השנים פקדה שריפה את עיירתו של ר' שמואל מונקס, וביתו עלה באש. ר' שמואל החל לרקוד "שלא עשני גוי", בהסבירו שאם היה גוי, היה נשרף אלוהיו יחד עם ביתו.

- פעם תלה עצמו מול בית מדרשו של האדמו"ר הזקן. כששאלו אותו לפרש מעשה מוזר זה ענה: בכל חנות יש חלון ראוה. הדייג שם דגים בחלון הראווה שלו כדי שידעו שיש שם דגים וכן הרוכל שם בחלון את מרכולתו, כך גם אני תולה את עצמי כדי שידעו שפה נמצאים כל החסידים

פתגם חסידי:

תשובה אמיתית יש לעשות בשמחה גדולה. שאם כל מצוה צריך לעשות בשמחה שהיא עבודה גדולה! קל וחומר מצוה חשובה כמצות התשובה שיכולה לתקן כל מה שהחסירו בכל המצוות, שבודאי היא גדולה וחביבה מכל המצוות (הרבי בשיחת ו' תשרי ה'תשמ"ב).

חסידים- ר' שמואל מונקס

רבי שמואל מונקס היה מגדולי החסידים של אדמו"ר הזקן. התגורר בעיירה קאליסק והיה ידוע כפיקח גדול ובעל חוש הומור. קרוי על שם אביו, נתאלמן בגיל צעיר, היה עני מרוד כל ימיו אך למרות זו היה בעל חוש הומור ורוחו היתה שמחה ומרוממת תמיד.

בשנת תקנ"ז, נאסר אדמו"ר הזקן. כשבאו לאוסרו, שהה בביתו ר' שמואל מונקס. שאל אותו אדמו"ר הזקן, האם למסור את עצמו בידי הגויים או שמא לברוח. ענה לו ר' שמואל: "אם אתה רבי - הרי אין לך מה לפחד מהם, ואם אינך רבי - באיזו זכות לקחת מאלפי יהודים את תאוותם מעולם הזה". אדמו"ר הזקן נשאר בביתו ונלקח למאסר.

בעת ביקור רבי שלמה מקרלין, אצל אדמו"ר הזקן ביום תשעה באב, עמד ר' שמואל מונקס בבית הכנסת וזרק עיגולי קוצים על המתפללים (כדי להפיג את העצבות). כשראה זאת ר' שלמה מקרלין, הקפיד על כך ואמר לאדמו"ר הזקן: "בגלל אברכים כאלו נחרב בית המקדש". למחרת הלכו אדמו"ר הזקן ור' שלמה מקרלין יחד אל מחוץ ליישוב, וראו אברך בתוך בור מלא נמלים שעוקצים את כל גופו והוא בוכה על חורבן בית המקדש. אמר על כך ר' שלמה: "בגלל אברכים כאלו יבנה בית המקדש". אמר לו אדמו"ר הזקן: "זהו אותו אברך".

חידה

הציור שלפניך מבטא פתגם חסידי ידוע, זהו אותו:

חסידות - אהבת ישראל

אחד היסודות העיקריים החסידות הוא הדגש על 'אהבת ישראל'. בתורה נאמר הציווי: "ואהבת לרעך כמוך" ורבי עקיבא אמר, כי "זה כלל גדול בתורה". אך בעיני רבים נשמעת ההדגשה "כמוך" כמליצה ולא כדרישה מעשית מהאדם; כי האמנם יכול האדם לאהוב את זולתו ממש כשם שהוא אוהב את עצמו? מלמדת אותנו החסידות: כן, אין זו מליצה. הזולת הינו חלק ממני בנשמתו כי הרי כולנו חלק אלוהי ממעל ממש ונשמות כולנו חצובות מאותו מקור.

הזולת הוא חלק ממני, אמנם לא בגופו אך בנשמתו. נשמותיהם של כל היהודים הם נשמה אחת גדולה שהתפצלה בגופים שונים. ("נפח באפו נשמת חיים", נשמה של הקב"ה בעצמו) ולכן כאשר אני אוהב את הזולת אני פשוט אוהב את עצמי!

החסידות מלמדת אותנו שכל יהודי הוא 'יהלום' יקר וגם אם יש וולו מגרעות שונות הרי זה כמו בוך שמכסה על היהלום אך היהלום קיים ורק צריך לעזור לו מתוך אהבה לנקות את עצמו מהבוץ. מתוך הבנה זו של חסידים שוררת אחות חסידים כמשפחה אחת גדולה וגישה חמה לכל יהודי באשר הוא תוך קירוב לבבות וניקוי היהלומים מהבוץ. והכל באהבת אחים אמיתית.

חסידים - ר' מענדל פוטרפס

המשפיע הרב ר' מנחם מענדל פוטרפס - ידוע בכינויו: "ר' מענדל" - נולד בכ' תשרי תרס"ז בעיר פלשצניק שנמצאת ברוסיה הלבנה.

אביו ששמו הוא גם כן מנחם מענדל, נפטר במגיפת הטיפוס שהשתוללה באותה עת - עוד לפני שהוא נולד. עקב כך אמו קראה לבנה על שם אביו.

ר' מענדל הפך למושג ולסמל עוד בחייו, היה דוגמא ומופת של חייל המבצע כל פקודה שניתנה לו, אם זה בניהול מחתרתי של ישיבות תומכי תמימים תחת עיניהם הפקוחות של אנשי הנק. וו. ד, תוך גיוס כספים באמצעים שונים ומשונים ואם זה בפיקוד וניהול בריחת מאות ממשפחות אנ"ש מברית המועצות בתום מלחמת העולם השנייה, אם זה בהקמת מוסדות חינוך על טהרת הקודש בלונדון ואם זה בתפקידו כמשפיע של ישיבת תומכי תמימים כפר חב"ד.

כל מקום ותחנה בחייו של ר' מענדל, הייתה מלאה וגדושה באירועים מסעירים ודרמטיים שהותירו את חותמם על חסידי וחסידות חב"ד, ובכל מקום שכזה, היה לר' מענדל תפקיד מרכזי ומשמעותי אותו מילא בנאמנות ובמסירות תוך התעלמות מוחלטת מהסכנות האורבות לפתחו. אך דומה, כי גולת הכותרת של כל פעילותו העניפה ומעשיו הרבים - הם משרתו כמשפיע בישיבת תומכי תמימים.

ר' מענדל העמיד דור של תמימים - מקושרים ומסורים בלב ונפש להרבי. בשיעורי החסידות, בהנהגותיו בהליכותיו, בשיחותיו האישי עם התלמידים תוך דאגה לשלומם, ובעיקר

בהתוועדותיו המעשירות והמרתקות, החדיר והשריש ר' מענדל במושפיעיו את הצורך ואת העומק בהתקשרות אמיתית לנשיא הדור ואהבת ישראל אמיתית.

כשר' מענדל פוטרפס ע"ה היה אומר כל בוקר, את ה"הריני מקבל" שלפני מה טובו, היה מוסיף גם את מה שהאדמו"ר הזקן כותב לפני כן בסידור. נכון לומר קודם התפילה... כדי שעניין האהבת ישראל, תהיה אצלו אמיתית. ולא רק עניין שאומרים בתפילה, כמצוות אנשים מלומדה.

יום רביעי י"ח כסלו

אורות - סיפור חסידי.

מספר הרב בולטון מכפר חב"ד:

פעם הלכתי במהירות לכיוון תחנת-הרכבת שבפאתי הכפר, כדי לעלות על הרכבת המלאה בחיילים ולזכות יהודים בהנחת תפילין. על אם הדרך פגש בי המשפיע ר' מענדל פוטרפס. הוא עצר אותי בדרכי ושאל לאן פניי מועדות. מששמע על מגמת פניי, ביקש ממני "רשות" להצטרף אליי למבצע תפילין ברכבת. עוד בטרם צברה הרכבת תאוצה, הוצאתי את התפילין והתחלתי בעבודה. ניגשתי ליהודי והצעתי לו להניח תפילין. במקום לענות לי, התנפל עליי אותו יהודי בקללות ובגידופין וכעסו הרב רק התגבר על הצעתי להניח לו תפילין, מה יכולתי לעשות? - איחלתי לו שיהי' בריא, ורציתי להמשיך הלאה לעוד יהודים.

ואז התערב ר' מענדל בשיחה ופנה לאותו יהודי, הוא הישר אליו מבט ואמר לו "אבל אני אוהב אותך!" הדברים גרמו לאותו ברנש לרגוז יותר, והוא חידש את התקפותיו ביתר שאת וביתר עז, כשהוא ממש יוצא מן הכלים. כל אותה עת, עומד ר' מענדל מולו, סופג את ההתקפות ומחייך. מידי פעם הוא חוזר שוב על המילים "אבל אני אוהב אותך", וממשיך לחייך בשלווה.

תוך כדי כך, פונה אליי ר' מענדל, ומורה לי להמשיך הלאה לבדי להניח תפילין עם יהודים, שכן הוא רוצה להישאר כאן ולטפל באותו ברנש. תחילה חששתי לשלומי, שמא יפגע בו אותו יהודי, אך הוא ציוה עליי במפגיע להמשיך בעבודה ולתת לו להסתדר לבד עם הברנש. לא נותרה בפניי ברירה, והמשכתי הלאה לבדי, כאשר בדרך-כלל נענים היהודים ברצון להצעה להניח תפילין, כך שעבודה לא חסרה לי.

כעבור משך זמן, החלו הרהורי חרטה להציף את לבי על שעזבתי את ר' מענדל לבדו במצב כזה. נתקפתי רגשי אשמה והרהרתי ביני לבין עצמי: מי יודע מה עולל אותו ברנש מגודל לר' מענדל. מיהרתי לחזור במהירות אל הקרון הראשון, ומה רואות עיניי - הברנש עומד במרכז הקרון וכיפה לראשו, פניו אדומות ולוהטות, הוא מעובר בתפילין וקורא את שמע, כשר' מענדל מסייע לו פה ושם.

האהבה שנבעה מלבו הטהור של ר' מענדל, המסה את חומת הקרח שבנה אותו יהודי סביבו. הקרח נמס כדונג מפני אש, והוא הי' "מוכרח" להניח תפילין.

מספר המשפיע ר' מענדל פוטרפס: כאשר הרב הקדוש רבי לוי-יצחק מברדיטשוב, סניגורן של ישראל, הי' מסיים את תפילתו, מקפל את הטלית והתפילין ופונה לעסקיו באהבת ישראל וטובתן של ישראל, הי' נוהג לומר: עד עתה הייתי עסוק בהנחת התפילין של ישראל ואילו עתה עומד אני להניח את התפילין של הקב"ה.

שהרי אמרו רבותינו ז"ל: 'תפילין דמארי עלמא מה כתיב בהו' - בתפילין של הקב"ה מה כתוב בהם - 'ומיכעמן ישראל גוי אחד בארץ'!

על-דרך-זה הי' אותו צדיק וקדוש נוהג לומר: יהודים, הרי הם התפילין של הקב"ה. נמצא שמי שמנסה לפגוע ביהודי חס-ושלום, או אפילו רק למצוא בו חסרון - הרי הוא כאילו אומר שה'ומי כעמן ישראל' אינו מדויק כל-כך חס-ושלום, והרי הוא מטיל פסול בתפילין של הקב"ה

פתגם חסידי

אהבה היא רוח החיים בעבודת החסידות: החוט המקשר חסידים בינם לבין עצמם, והחוט המקשר רבי עם חסידים וחסידים עם הרבי. זהו הן בדרך אור ישר והן בדרך אור חוזר. אין לזה שום מחיצות, וזה למעלה מהגבלות מקום וזמן" (היום יום כ"ו שבט).

חידה

חשבי מה הקוד הסודי לפתרון ומהו המשפט המסתתר?

בוגו וכב וטזי
ונרתש טעכהכנ